

Debreceni Ítéltábla
Bf.II.425/2011/71. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, **2011. évi november hó 16. napján** tartott nyilvános *ülés alapján* meghozta, 2011. november 29. napján kihirdette a következő

Ítéletet:

A kábítószerrel visszaélés büntette és más bűncselekmények miatt I.rendű vádlott és társai ellen indított büntető ügyben a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság 2010. évi november hó 25. napján kihirdetett 8.B.173/2008/233. számú ítéletét a fellebbezéssel érintett IV.r. vádlott vonatkozásában megváltoztatja annyiban, hogy a Budakörnyéki Városi Bíróság 2.B.237/32003/7. számú határozatával kiszabott 1 év 6 hónap fogházbüntetés végrehajtásának elrendelését mellőzi.

Egyebekben az első fokú ítéletet a fellebbezéssel érintett I.r., II.r., III.r., IV.r., V.r., VI.r. VII.r. és VIII.r. vádlottak tekintetében helybenhagyja.

A szabadságvesztésbe beszámítja III.r. vádlott által 2011. július 18. napjától, IV.r. vádlott által 2011. július 4. napjától, VI.r. vádlott által 2011. augusztus 11-től a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt.

vádlott anyja neve: .

A fellebbezési eljárásban keletkezett 16.125,- (tizenhatezer-egyszázhuszonöt) Ft bűnügyi költséget I.r. vádlott viseli.

I n d o k o l á s:

A megyei bíróság ítélete ellen I. rendű, III. rendű, V. rendű, VI. rendű, VII. rendű és VIII. rendű vádlottak, valamint védőik enyhítés, II. rendű vádlott és védője részben felmentés, minősítés változtatás, másodlagosan enyhítés, IV. rendű vádlott és védője pedig elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés végett jelentettek be fellebbezést.

Az ügyész valamennyi vádlott vonatkozásában tudomásul vette.

Szintén tudomásul vette IX. rendű vádlott és védője, így a határozat e terhelten szemben első fokon jogerőre emelkedett.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség átiratában az ítélet megváltoztatását indítványozta az I-VII. rendű vádlottak tekintetében, a végrehajtási fokozat fegyházban való meghatározása érdekében. A VIII. rendű vádlott esetében helybenhagyásra tett indítványt.

IV. rendű vádlott védője fellebbezését írásban indokolta. Ebben előadta álláspontját, mely szerint az elsőfokú ítélet indokolása nem felel meg a jogszabályban foglalt követelményeknek, a megállapított tényállás megalapozatlan, és az abban leírt cselekmény jogi minősítése nem felel meg az anyagi jognak. Kifogásolta annak megállapítását, hogy a IV. rendű vádlott 18 hónap, azaz 72 hét alatt fogyasztott extasyt és kokaint, mivel a IV. rendű vallomásaiban közölte, hogy az őrizetbe vételét megelőző 2 hónapban már csak marihuánát fogyasztott. Rámutatott, hogy a vádirat azt tartalmazza, hogy a vádlott által elfogyasztott 72 gramm kokain 7,2 kokainbázist tartalmaz a bíróság ítéletében azonban már 12 gramm kokainbázis szerepel, és ezt az eltérést a bíróság nem indokolta. Mindezek alapján azt indítványozta, hogy IV. rendű vádlott fogyasztási típusú cselekményét az ítélet tábla csekély mennyiségre elkövettként minősítse, és alkalmazza a Btk. 283. § (1) bekezdésének a) pontjában foglaltakat, mely szerint nem büntethető kábítószerrel visszaélés miatt, aki csekély mennyiségű kábítószerrel saját használatra megszerez feltéve, ha az elsőfokú ítélet meghozataláig okirattal igazolja, hogy legalább 6 hónapig folyamatos, kábítószer-függőséget gyógyító kezelésben vett részt. Mivel ez a feltétel a IV. rendű vádlottal szemben fennáll, kérte az eljárás megszüntetését e cselekmény vonatkozásában.

A IV. rendű vádlott által értékesített Narkomonnal kapcsolatosan előadta, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében szereplő 50 milliliterenkénti 2,5 gramm tiszta hatóanyag-tartalom elfogadhatatlan, mivel nem állapítható meg egyértelműen, hogy az 50 milliliter folyadékból az I. és II. rendű vádlottak alkalmanként hány gramm port nyertek ki. Előadta továbbá, hogy álláspontja szerint a Narkomont Szlovákiából, mint kábítószernek nem minősülő állatgyógyszert hozta be teljesen legálisan az országba, így az a cselekmény idején hatályos jogszabályok szerint nem volt kábítószernek minősülő készítmény.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, másodlagosan pedig a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

A másodfokú nyilvános ülésen az I., V. és VIII. rendű vádlottak védői az enyhítésre irányuló fellebbezéseket fenntartották. Ugyanígy nyilatkozott a II. és VI. rendű vádlottak védője a II. rendű vádlott vonatkozásában.

A III. rendű vádlott védője kifogásolta az ítéleti tényállást, a III. rendű vádlott által I. rendű vádlottnak átadott kábítószer mennyisége vonatkozásában, ezért a tényállás helyesbítését és ennek következtében a védenca terhére megállapított bűncselekmények minősítésének megváltoztatását, továbbá a vele szemben kiszabott büntetés enyhítését kérte.

A VI. rendű vádlott védője szintén támadta az elsőfokú ítéleti tényállásnak a VI. rendű és VII. rendű vádlottak által értékesített kábítószer mennyiségére vonatkozó részét. Álláspontja szerint ezt a megyei bíróság nem megalapozottan állapította meg, ezért az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte.

IV. rendű vádlott védője fellebbezésének írásbeli indoklásában írtakat fenntartotta. Előadta továbbá, hogy védenca a vádlott társainak csak Narkomon nevű állatgyógyászati szert adott át, ami kábítószernek nem minősült, hanem kábítószer prekursor, ezért cselekménye a Btk. 283/A. §-ában meghatározott visszaélés kábítószer prekuzorral büntetnének minősül.

VII. rendű vádlott védője elsősorban az ítélet hatályon kívül helyezését, másodsorban annak a védenca terhére megállapított bűncselekmény minősítésére vonatkozó megváltoztatását, és a vele szemben kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

A bejelentett perorvoslatok folytán az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be. 349. § (1) bekezdése szerint a fellebbezéssel érintett vádlottakra nézve a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelemben felülbírálta.

A felülbírálat során megállapította, hogy a megyei bíróság a bizonyítási eljárást alaposan, döntően a perrendi szabályok megtartásával folytatta le. Csak kisebb részben tért el a perjogi normától, és a követett bírói gyakorlattól azzal, hogy a vádlottakat azt megelőzően nyilatkoztatta a váddal kapcsolatos álláspontjukról, hogy kiiktatta őket a Be. 117. § (2) bekezdése szerint a hallgatás jogára. Az ítélőtábla már több döntésében részletezte a vádlott kihallgatásának menetével kapcsolatos álláspontját (Bf.II.640/2006, Bf.II.146/2006/17, Bf.II.216/2006, Bf.II.503/2006.), de a konkrét ügyben is utal arra, hogy a váddal kapcsolatos terhelti nyilatkozatra csak a hallgatási jogra figyelmeztetés után kerülhet sor.

IV. rendű vádlott védőjének álláspontja szerint a megyei bíróság 2010. október 27-én a tárgyalást olyan személy távollétében tartotta meg, akinek jelenléte azon kötelező lett volna. Ugyanis a IV. rendű vádlott meghatalmazott védője nem volt jelen, és bár a IV. rendű vádlott ragaszkodott hozzá, a bíróság mégis megtartotta a tárgyalást kirendelt védő jelenlétében.

Ezért az ítélet hatályon kívül helyezésének van helye.

Ezzel kapcsolatosan a következők rögzíthetők:

A bírósági eljárás kezdetén, azaz a vádirat benyújtásakor a IV. rendű vádlott védője dr. volt, mint meghatalmazott.

A meghatalmazott védő a megyei bírósághoz 2009. január 7-én érkezett beadványában bejelentette, hogy az ügyben a IV. rendű vádlott által adott megbízása 2009. január 3-án megszűnt.

2009. január 12. napján a bíróság a IV. rendű vádlott részére védőként kirendelte ügyvédet. Ezután a kirendelt védő járt el a IV. r. vádlott védelmében.

Dr. ügyvéd a bírósághoz 2010. október 20-án érkezett beadványában közölte, hogy a IV. rendű vádlottól meghatalmazást kapott a védelem ellátására. Egyben kérte, hogy a 2010. október 27-ére kitűzött tárgyalást a bíróság halassza el a védelemre való felkészülés biztosítása érdekében. Előadta továbbá, hogy a tárgyalás napján egy korábban kitűzött budapesti bírósági tárgyaláson is el kell látnia a képviselőt. Csatolta a meghatalmazást is beadványához.

A bíróság 226. sorszám alatt tájékoztatta a meghatalmazott védőt arról, hogy a tárgyalás elhalasztására nincs mód.

A 2010. október 27-ei tárgyalási napon nem jelent meg IV. rendű vádlott meghatalmazott védője. A IV. rendű vádlott előadta, hogy a tárgyalási napon megjelent dr. kirendelt védővel nem tud együtt dolgozni, mivel az ügyvéd úr azt mondta neki az utolsó tárgyaláson, hogy adjon pénzt, mert különben nem fogja védeni. Nem érezte úgy, hogy az ügyvéd az érdekeit védené. Előadta továbbá, hogy a meghatalmazott védője azért nincs jelen a tárgyaláson, mert beteg, reggel ment orvoshoz és orvosi igazolást fog csatolni 8 napon belül. Ezt követően a tanács elnöke ismertette a IV. rendű vádlott meghatalmazott védőjének az előbbieken ismertetett kérelmét, egyben tájékoztatta a IV. rendű vádlottat, hogy a Be. 281. § (4) bekezdés alapján védelmét a kirendelt védő látja el a meghatalmazott védő távollétében.

Ezt követően a kirendelt védő úgy nyilatkozott, hogy ilyen körülmények között nem tudja ellátni a IV. rendű vádlott védelmét, mert a IV. rendű vádlott bizalma megrendült benne, és nem tudnak együtt működni. Kérte, hogy a bíróság mentse fel a kirendelt védői tevékenység alól, mert olyan ellentét alakult ki a védelem és a vádlott között, ami meggátolja abban, hogy a jövőben a védelmét úgy ellássa, hogy azzal a terhelt meg legyen elégedve.

Szünet tartása után a tanács elnöke tájékoztatta a IV. rendű vádlottat és a kirendelt védőt, hogy a bíróság a kirendelt védőt nem menti fel a védői feladatok ellátása alól, majd ismertette a IV. rendű vádlott által becsatolt, a meghatalmazott védője által készített bizonyítási indítványokat, és azokat végzésben elutasította.

A perbeszédre került sor, majd a vádlottak felszólaltak az utolsó szó jogán, majd pedig a bíróság a tárgyalást a perbeszéd folytatására elnapolta.

A IV. rendű vádlott meghatalmazott védője a bírósághoz 2010. november 8-án érkezett beadványában igazolási kérelmet terjesztett elő a tárgyalás elmulasztása miatt, melyhez orvosi igazolást csatolt. 2010. november 11-én a megyei bíróság folytatta az elnapolt tárgyalást, és ezen felmentette dr. a kirendelt védői teendők alól, mivel megjelent a IV. rendű vádlott meghatalmazott védője, aki elmondta perbeszédét.

Az ítélet tábla szerint valóban kifogásolható az, hogy a mindkét fél részéről megerősített bizalomvesztést követően, miközben IV. rendű vádlottnak meghatalmazott védője volt, a megyei bíróság a kirendelt védőt kötelezte a tárgyaláson való részvételre és a perbeszéd tartására, de mivel a következő tárgyaláson lehetőséget biztosított a meghatalmazott védő részére, hogy perbeszédet tartson, nem valósult meg a Be. 373. § (1) bekezdés II/d. pontjában írt hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértés.

A megyei bíróság ügyfelderítési kötelezettségének mindenben eleget téve, nagyrészt helyes, megalapozott tényállást állapított meg, mely csupán a következők szerint helyesbítendő:

A I. rendű vádlott által III. rendű vádlottól értékesítés céljára átvett 8 üveg folyadék 20 gramm ketamin bázisú tiszta hatóanyag tartalommal rendelkezett, a 200 db extasy tabletta pedig összesen 1,6 gramm MDMA tartalommal. A ketamin hatóanyag tartalma ily módon a csekély mennyiség felső határának 2000 %-a, azaz a jelentős mennyiség 100 %-a. Az extasy hatóanyag tartalma pedig a csekély mennyiség 160 %-a. Így a III. rendű vádlott által átadott kábítószeres együttes hatóanyag tartalma a csekély mennyiség felső határának 2160 %-a, azaz a jelentős mennyiség alsó határát meghaladta.

E tényállásbeli változtatás indoka a következő:

Az elsőfokú bíróság által helytállóan megállapított tényállás szerint I. rendű vádlott, III. rendű vádlottól 2005 év végén, illetőleg 2006 év elején legalább négy alkalommal vásárolt kábítószer. A ketamin vonatkozásában nincs jelentősége, hogy az összesen nyolc üvegből hány alkalommal került sor 2 üveg átadására 2005-ben, az extasy esetében azonban van. Ugyanis a BM Bűnügyi Szakértői- és Kutató Intézete által vizsgált fekete piaci kábítószer készítmények átlagos hatóanyag tartalmának 1996 és 2010 év közötti alakulásáról készült táblázat adatai szerint az extasy tabletta MDMA hatóanyag tartalma 2005 évben 20 és 100 milligramm között, 2006 évben viszont 4 és 100 milligramm között volt. Ily módon az elsőfokú bíróság által is hivatkozott Be. 4. § szem előtt tartásával azt kellett tényállás szintjén megállapítani, hogy a 2 üveg ketamin és 50 db extasy tabletta átadására 2005 évben egy, 2006 évben pedig három alkalommal került sor.

Ennek megfelelően a 2005-ben átadott 50 db extasy hatóanyag tartalma összesen 1000 milligramm, azaz 1 gramm. A 2006-ban átadott 150 db extasy hatóanyag tartalma pedig összesen 600 milligramm, azaz 0,6 gramm, és így alakult ki az összesen átadott extasyra az 1,6 gramm hatóanyag tartalom.

IV. rendű vádlott extasy tablettát 2004. szeptember hónappal kezdődően 2005. december hónappal bezáróan fogyasztott. Ez, igazodva az elsőfokú bíróság által követett számításhoz, mely szerint 1 hónap 4 hét, azt jelenti, hogy 2004 évben 16 héten keresztül heti 4 darabot, összesen 64 darabot, 2005 évben pedig 48 héten keresztül, hetente 4 darabot, összesen 192 darabot fogyasztott. A már hivatkozott táblázat adatai szerint 2004-ben az extasy tabletták hatóanyag tartalmának alsó határa 30 milligramm volt, így erre az

évre 1920 milligramm számolandó, 2005-ben pedig az alsó határ 20 milligramm volt, tehát erre az évre 3840 milligramm. Ez összesen 5760 milligramm, azaz 5,76 gramm.

Az, hogy ez kerekítve ugyanannyi hatóanyag tartalmat jelent, mint amit az elsőfokú bíróság megállapított, abból adódhat, hogy a megyei bíróság nyilvánvalóan 20 milligramm hatóanyag tartalommal számolt 2004 évre is, bár az indokolásában ezt nem tüntette fel.

A Be. 352. § (1) bekezdésének a) pontja alapján helyesbített tényállás a (2) bekezdés szerint a felülbírálat alapját képezte.

Az elsőfokú bíróság a lényeges bizonyítékokat megvizsgálta, és azokat okszerűen, a logika követelményeinek megfelelően értékelte. A vádlottak közül I. rendű II. rendű III. rendű, V. rendű, VII. rendű és VIII. rendű vádlottak teljes egészében, IV. rendű és VI. rendű vádlottak részben beismerték a cselekmények elkövetését.

A IV. és VI. rendű vádlottak által be nem ismert cselekményrészek vonatkozásában a megyei bíróság indokoltan a rájuk nézve terhelő vallomást tett vádlott társak nyilatkozatát fogadta el. Ennek során messzemenőig szem előtt tartotta a Be. 4. § (2) bekezdésében foglaltakat, miszerint a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére, és valamennyi vádpont és cselekvőség esetében a vádlottakra legkedvezőbb terhelti nyilatkozatokat vette alapul, illetve azokat az állításokat, melyben a vádlottak egyetértettek. Vonatkozik ez a III. rendű vádlott, illetve a IV. rendű vádlott által I. r. vádlott részére kereskedés céljából átadott kábítószer mennyiségekre is, hiszen az I. és III., illetve I. és IV. rendű vádlottak egybehangzó nyilatkozatát fogadta el e tekintetben.

A kábítószeres hatóanyag tartalmának számításakor helyesen alkalmazta azt a számítási mechanizmust, hogy a kábítószer mennyiségeket évekre lebontotta, és a táblázatban megjelölt aktuális év minimális hatóanyag tartalmával számolt - a helyesbítésre került tényállási részek kivételével - a Legfelsőbb Bíróság Büntető Kollégiumának 1/2004. számú állásfoglalásában foglaltaknak megfelelően.

Ennek megfelelően nem ért egyet az ítélet tábla a IV. rendű vádlott védője által felvetettekkel, miszerint a IV. rendű vádlott terhére megállapított 72 gramm elfogyasztott kokain hatóanyag tartalma a vádiratnak megfelelően 7,2 kokain bázis lenne, ugyanis 2005-ben a kokain hatóanyag tartalma minimum 20 % volt, így az összes kokainra megállapított 12 gramm kokainbázis helyes.

Szintén nem helytálló az a felvetése, hogy a IV. rendű vádlott által értékesített Narkomon 50 milliliterenkénti 2,5 gramm tiszta hatóanyag tartalma elfogadhatatlan arra tekintettel, hogy nem állapítható meg egyértelműen, hogy az 50 milliliter folyadékból a mikrohullámú sütőben hány gramm port nyertek ki alkalmanként. Ezzel kapcsolatban arra mutat rá a másodfokú bíróság, hogy nem az a lényeg, hogy a vevők mennyi hatóanyagot nyertek ki belőle, hanem, hogy az átadáskor mennyi volt benne, ezzel szemben pedig kétségek nem merültek fel.

Nem osztotta az ítélet tábla VII. rendű vádlott védőjének véleményét, miszerint a bíróság a Be. 4. § (2) bekezdésével ellentétesen járt el, amikor azt állapította meg, hogy VI. rendű

és VII. rendű vádlottak 2005 szeptember és október hónapban 2 hónapon át, minden hétvégén, átlagban 150 db extasy tablettát értékesítettek a Diszkóban (6. tényállás). Álláspontja szerint ugyanis VII. rendű vádlott ellentétes vallomásokat tett. Egyszer azt állította, hogy hetente 50 db, más nyilatkozatában pedig, hogy hetente 150 db extasyt adtak el, és a vádlottakra kedvezőbbet kellett volna a megyei bíróságnak elfogadnia. Az ítélet tábla rámutat, hogy téves a védő felvetése, ugyanis első, 2006. február 10-én fogtanakoztatott gyanúsított kihallgatása során 150 szem extasyt jelölt meg, mint amit a kisérszállási mozi diszkóban VI. rendű vádlottal értékesítettek. Ezt a vallomását később minden alkalommal fenntartotta, kivéve a VI. rendű vádlottal történt szembesítést, azonban ennek később indokát adta, de ekkor sem nyilatkozott olyat, hogy hetente 50 db extasyt adtak volna el. Az 50 db extasyt csak, és kizárólag az ítélet indokolásában, a 34. oldalon jelent meg, ahol is a 4. bekezdésben a megyei bíróság rögzítette, hogy elmondta, hogy hetente kb. 50 szem extasyt adtak el, mintegy 2 hónapon keresztül. Ez azonban nyilvánvalóan elírás, mivel e ténymegállapításnak semmilyen alapja nincs.

Ugyancsak nem helytálló a VIII. rendű vádlott védőjének az a felvetése, hogy mivel a VIII. rendű vádlottól az első kihallgatását követően vett vizeletminta alapján szervezetében kábítószer bomlástermékét mutatták ki, a terhelt vallomása nem értékelhető bizonyítékként.

Ezzel kapcsolatban rámutat az ítélet tábla, hogy egyrészt az, hogy bomlástermék volt a vádlott vizeletében, nem feltétlenül utal arra, hogy kábítószer hatása alatt állt, hiszen a bomlástermék e hatás elmúltát követően is jelentős ideig kimutatható a szervezetből, másrészt pedig az ekkor tett vallomását a későbbiek során minden egyes kihallgatása alkalmával fenntartotta.

Valamennyi vádlottat a nyomozási és a tárgyalási szakban is megvizsgálta igazságügyi orvos szakértő és e szakvélemények egybevetése alapján állapította meg a megyei bíróság, hogy bár kábítószer fogyasztók, de kábítószer függőnek nem minősülnek. Mivel a tényállás e tekintetben is teljes mértékben megalapozott, az ítélet tábla a I. rendű és VII. rendű vádlottak vonatkozásában a kábítószer függőség megállapításával kapcsolatosan előterjesztett további bizonyítási indítványokat elutasította.

Az első fokon eljáró bíróság törvényesen volt következtetést a vádlottak bűnösségére, és tekintettel arra, hogy a tényállás módosítása nem érintette a kábítószeresek mennyiségét olyan mértékben, ami az eltérést indokolná, a cselekmények minősítése is megfelel az anyagi jognak, mind a fogyasztási típusú, mind a forgalmazási típusú kábítószerrel visszaélések esetében.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket valamennyi fellebbezéssel érintett vádlott tekintetében feltárta és azoknak kellő nyomatékot tulajdonítva a bűncselekmények tárgyi súlyához és az elkövetők személyében rejlő társadalomra veszélyességhez igazodó, a törvényi rendelkezéseknek megfelelő fő- és mellékbüntetést szabott ki.

Helytálló a fellebbviteli főügyészség észrevétele, miszerint az I-VII. rendű vádlottak esetében a kiszabott szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát a Btk. 42. § (2) bekezdés B/3. pontja alapján fegyházban kellett volna megállapítani. Azonban igaz ugyan, hogy a Btk. 45. § (2) bekezdése különösen az elkövető személyiségét és a bűncselekmény indítékát jelöli meg olyan okként, melyre tekintettel a bíróság a törvényben előírtnál eggyel enyhébb végrehajtási fokozatot határozhat meg, azonban ez csupán kiemelés, és a 83. §-ban meghatározott büntetés kiszabási elvek szem előtt tartásával a jelentős időmúlás és a terheltek által tett, a büntetőeljárás sikerét jelentősen előmozdító teljes körű, illetőleg részleges beismerő vallomások indokolják e kedvezmény alkalmazását valamennyi vádlott esetében.

A megyei bíróság elrendelte a Buda környéki Városi Bíróság 2.B.237/2003/7. számú határozatával IV. rendű vádlottal szemben kiszabott 1 év 6 hónapi, végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett fogházbüntetés végrehajtását. Ez az ítélet 2004. március 11. napján emelkedett jogerőre. A Btk. 67. § (1) bekezdésének b) pontja szerint az 5 évet el nem érő tartamú szabadságvesztés büntethetőségének végrehajthatósága elévül 5 év elteltével. A 68. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy ha a szabadságvesztés végrehajtását felfüggesztik a büntetés elévülésének határideje a próbaidő leteltének napjával kezdődik. A jelzett két törvényhely szerinti elévülési idő e büntetés esetén 2011. március 11. napján lejárt. A Btk. 68. § (4) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az elévülést félbeszakítja az elítélt ellen a büntetés végrehajtása végett tett intézkedés, és a félbeszakítás napjával az elévülés ismét elkezdődik. A megyei bíróság 2010. november 25. napján hozta meg az ítéletét, mellyel a felfüggesztett szabadságvesztés büntetés végrehajtását elrendelte. A bírói gyakorlat régebben eltért a tekintetben, hogy a nem jogerős határozattal elrendelt utólagos végrehajtás félbeszakítja-e a büntetés elévülését. E bizonytalanság megszüntetése végett a Legfelsőbb Bíróság a 4/2006-os jogegységi határozatában úgy rendelkezett, hogy csak a jogerős határozattal elrendelt végrehajtás szakítja félbe ezt az elévülést. Mindezeket összegezve az ítélőtábla megállapította, hogy mivel a megyei bíróság ítéleti rendelkezése az elévülést nem szakította meg, a szóban forgó szabadságvesztés végrehajthatósága 2011. március 11-én elévült, ezért a végrehajtására vonatkozó rendelkezést mellőzte.

Az előzetes letartóztatásban lévő vádlottak által a másodfokú eljárás során fogvatartásban töltött időt az ítélőtábla a Btk. 99. § (1) bekezdése alapján a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámította.

Törvényesek az ítéletek egyéb járulékos kérdésekben hozott rendelkezései is. A bűnügyi költségről szóló ítéleti rendelkezés indokolása példamutatóan pontos és részletes.

Elírás folytán hiányosan került rögzítésre IV. rendű vádlott anyja neve, ezt az ítélőtábla helyesbítette.

Mindezekre figyelemmel a Debreceni Ítélőtábla az megyei bíróság ítéletét a szükséges részben a Be. 372. § (1) bekezdése alapján IV. rendű vádlott vonatkozásában megváltoztatta, míg helyes rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdésének alkalmazásával - helytálló indokai alapján is - helybenhagyta.

A táblabíróság az eljárásban felmerült bűnügyi költséget a Be. 381. § (1) bekezdése alapján állapította meg és rendelkezett annak I. rendű vádlott általi viseléséről.

Debrecen, 2011. november 29.

Dr. Kardos Sándor sk. . Gömöri Olivér sk. dr. Háger Tamás sk.
a tanács elnöke a tanács tagja, előadó a tanács tagja

Záradék:

A Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság 8.B.173/2008/233. számú ítélete az ítéltábla határozatában írt változtatással a fellebbezéssel érintett I. rendű, II. rendű, III. rendű, IV. rendű, V. rendű, VI. rendű VII. rendű és VIII. rendű vádlottak vonatkozásában a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Debrecen, 2011. november 29.

Dr. Kardos Sándor sk.
a tanács elnöke